

KINH ĐẠI PHƯƠNG QUẢNG PHẬT HOA NGHIÊM

QUYỂN 25

PHẨM NHẬP BÁT TƯ NGHÌ GIẢI THOÁT CẢNH GIỚI PHỔ HIỀN HẠNH NGUYỄN (Phần 25)

Bấy giờ, Thần chủ về đêm bảo Đồng tử Thiện Tài:

–Thiện nam! Như lời ông hỏi, từ lúc phát tâm Bồ-đề, tu hạnh Bồ-tát đến nay được bao lâu. Với ý nghĩa ấy, ta sẽ nương nơi lực của Phật nói cho ông rõ.

Này thiện nam! Trí tuệ của Bồ-tát thanh tịnh viên mãn, xa lìa tất cả cảnh giới phân biệt; không thể lấy dài ngắn, như sạch, rộng hẹp, nhiều ít, trong vọng tưởng sinh tử ở các kiếp như vậy mà hiển bày phân biệt để khai ngộ chúng sinh. Vì sao? Vì xe trí tuệ của Bồ-tát tánh vốn thanh tịnh, lìa tất cả lưới phân biệt, vượt tất cả núi chướng ngại, tùy theo chỗ ứng hóa mà chiếu khắp.

Này thiện nam! Ví như thể quay vòng của mặt trời không có ngày và đêm. Khi mặt trời xuất hiện gọi là ngày, khi không còn mặt trời gọi là đêm. Trí luân của Bồ-tát cũng như vậy, không có phân biệt, cũng không có ba đời. Sức oai đức trí luân của Bồ-tát chỉ tùy theo thế gian cho nên không có sai khác mà trong đó kiến lập sai khác là để giáo hóa chúng sinh; nên mới nói trí tuệ đó trụ kiếp trước, kiếp sau, sạch như, nhiều ít.

Này thiện nam! Ví như mặt trời trụ trên không của cõi Diêm-phù-đề; thì bóng của nó đều được phản chiếu trong tất cả vật báu sáng; cho đến sông biển, ao hồ, các đồ vật, nước trong. Tất cả chúng sinh mắt đều thấy, nhưng mặt trời kia không đi vào đến vật ấy. Cũng vậy, trí tuệ của Bồ-tát thanh tịnh, tròn đầy, như mặt trời xuất hiện trong biển hữu, trụ nơi pháp báu của Phật, vắng lặng như hư không, không có chỗ nương tựa; chỉ vì hóa độ chúng sinh ở trong các nẻo, tùy theo loại mà thọ sinh; nhưng thật ra không có sinh tử, cũng không có nhiễm chấp, không có kiếp dài, ngắn và các vọng tưởng phân biệt! Vì sao? Vì Bồ-tát rốt ráo lìa tâm tưởng, thấy tất cả điên đảo; thấy được chân thật vắng lặng; thấy thật tánh của các pháp; biết các cảnh giới thế gian là như mộng, như huyễn, không nhân, không ngã; nên dùng sức đại Bi, đại nguyện, phóng hào quang rộng lớn, viên mãn, không như, hiện trước chúng sinh để giáo hóa điều phục họ.

Thiện nam! Ví như vị thuyền trưởng, thường lái thuyền lớn ở giữa dòng sông, không nương bờ này, không mắc bờ kia, cũng không trụ ở giữa dòng mà phải chở chúng sinh không có dừng nghỉ. Đại Bồ-tát cũng lại như vậy; dùng thuyền Ba-la-mật, lái trong dòng sinh tử, không trốn sinh tử, không chấp lấy Niết-bàn, cũng không trụ ở giữa dòng, mà phải đưa chúng sinh đến bờ bên kia, không có dừng nghỉ. Tuy ở trong vô lượng, vô biên số kiếp, chuyên cần tinh tấn, tu hạnh Bồ-tát giáo hóa chúng sinh, nhưng chưa từng phân biệt kiếp số dài ngắn.

Này thiện nam! Ví như hư không, rộng lớn bao trùm tất cả thế giới, ở trong đó có thành hoại nhưng không phân biệt: Tánh vốn thanh tịnh, không nhiễm, không loạn, không ngại, không chán, chẳng dài, chẳng ngắn; cho tận kiếp vị lai cũng vẫn bao trùm

tất cả cõi. Đại Bồ-tát cũng lại như vậy, lấy tâm thâm sâu rộng lớn, bình đẳng như cõi hư không, khởi gió đại nguyện cứu hộ các chúng sinh, làm cho họ xa lìa đường ác, sinh vào các đường thiện, làm cho họ an trụ đất Nhất thiết trí, diệt các khổ sinh tử phiền não trôi buộc mà tâm không có sự buồn vui, chán mỗi.

Này thiện nam! Ví như người huyễn hóa; tuy cũng đầy đủ tất cả sắc thân, các chi thể tròn đầy, nhưng không có hơi thở ra vào cũng không có mười việc nơi sinh tử như lạnh nóng, đói khát, vui buồn. Đại Bồ-tát cũng như vậy, dùng trí như huyễn nơi Pháp thân bình đẳng, hiện ra các sắc tướng, ở các nẻo, trụ nơi vô lượng kiếp để giáo hóa chúng sinh, ở trong tất cả cảnh giới sinh tử, cũng không có mười việc. Đó là không vui, không chán, không yêu, không giận, không khổ, không vui, không lấy, không bỏ, không an, không sợ.

Này thiện nam! Trí tuệ của Bồ-tát, tuy là sâu xa khó lường như vậy; nhưng ta sẽ nhờ vào sức oai thần của Phật, giải nói cho ông. Làm cho các Bồ-tát ở đời vị lai có đầy đủ nhiều nguyện rộng lớn, thành tựu tăng trưởng đủ các lực dụng.

Này thiện nam! Về thời xa xưa, vượt quá số kiếp của biển thế giới, nhiều như vi trần, có thế giới tên là Bảo quang minh, kiếp tên là Diệu quang, trong kiếp đó, có một vạn Đức Phật xuất hiện ở đời. Đức Phật xuất hiện đầu tiên hiệu là Pháp Luân Đại Thanh Hư Không Vô Đẳng Vương, Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Đẳng Giác, mười hiệu đầy đủ. Trong bốn thiên hạ của cõi Diêm-phù-đề, có một kinh đô của vua, tên là Nhất thiết ái lạc bảo trang nghiêm. Cách Đông thành không xa, có một rừng cây lớn tên là Diệu quang, ở trong rừng ấy, có một cội Bồ-đề tên là Bảo câu-tô-ma hoa vân, ở nơi cội Bồ-đề, có tòa Sư tử tên là Tỳ-lô-giá-na ma-ni vương liên hoa tạng.

Bấy giờ, Đức Như Lai kia ngồi ở tòa Sư tử này mà thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đủ một trăm năm ngồi ở đạo tràng Bồ-đề giác ngộ tối thắng ấy vì các Bồ-tát, chư Thiên, người đời và những người ở Diêm-phù-đề đã trồng căn lành ở đời trước thành thực, mà diễn nói chánh pháp.

Lúc đó, đức vua tên là Thắng Quang; thời ấy, loài người sống thọ một vạn tuổi; trong nước có nhiều sự giết hại, trộm cắp, dâm dật, nói dối, nói thêu dệt, ly gián, thô ác, tham lam, sân si, tà kiến, bất hiếu cha mẹ, không kính Sa-môn, Bà-la-môn... các việc ác như vậy tăng trưởng mạnh mẽ. Quốc vương muốn điều phục các việc ác kia của chúng sinh, làm cho họ tu mười điều thiện thành tựu rộng lớn; nên xây dựng nhà tù giam cầm, gông cùm, vô lượng chúng sinh ở trong đó chịu nhiều cực khổ.

Vua có thái tử tên là Năng Thắng Tánh, đoan nghiêm tươi đẹp, người thấy đều vui, thanh tịnh tối thắng, sắc đẹp tròn đầy, đủ hai mươi tám tướng của bậc Đại nhân. Thái tử ở trong cung có các thể nữ vây quanh, bỗng nghe từ nơi xa, trong tù ngục, có tiếng kêu đau đớn, trong tâm thương xót, nên từ cung điện đi đến nhà lao. Thái tử thấy các tội nhân bị gông cùm, xiềng xích, trôi buộc với nhau, nhốt ở nơi tối tăm, hoặc bị lửa đốt, hoặc bị khói đen, hoặc bị đánh đập, hoặc bị cắt xương đầu gối, thân hình trần truồng, tóc tai rối bù, hình dáng gầy ốm đói khát, xương gân nổi lên, kêu than thống khổ. Thái tử thấy vậy, sinh tâm thương xót, nên phát tâm lợi ích cứu giúp. Ngài dùng tiếng không sợ, để nói lời an ủi: “Các người chớ buồn rầu, các người đừng sợ hãi. Ta sẽ làm cho các người đều được thoát khỏi”. Thái tử nói rồi, liền đi đến chỗ đức vua thưa:

–Thưa phụ vương! Tội nhân trong ngục, đang chịu khổ đau, cúi mong phụ vương rộng tâm tha thứ, để cho họ khỏi bị sợ sệt.

Vua liền triệu tập năm trăm đại thần và hỏi:

–Việc này thế nào?

Các đại thần tâu:

–Các người tội kia trộm cắp tài vật của quan, âm mưu chiếm đoạt ngôi vua, lén vào trong cung cấm trộm cắp, tội nên phanh thây không thể tha thứ được, không nên tha vì làm thế sẽ loạn phép nước; người nào thương cứu thì cũng sẽ phải chết.

Thái tử nghe những lời nói đó, trong tâm buồn bã thống thiết, nói với đại thần:

–Theo lời các vị đã nói thì nên thả tội nhân, còn các việc khổ, ta sẽ chịu thay, tùy theo tội họ làm mà đem hình phạt trị ta. Ta vì tất cả chúng sinh bị khổ não trời buộc muốn được giải thoát nên dù có tan thân mất mạng, cũng không luyến tiếc, chỉ cần làm cho tội nhân được thả ra. Vì sao? Nếu ta không cứu các chúng sinh này, làm cho họ giải thoát thì làm sao có thể cứu chúng sinh bị khổ trong lao ngục ba cõi và tất cả chúng sinh đang ở trong ba cõi bị các tham ái trời buộc, bị vào trong các rừng rậm tối tăm, bị ngu si che lấp, bần cùng không có công đức, bị đọa vào các đường ác, thân hình xấu xí, các căn buồng lung, tâm luôn mê hoặc, không cầu đạo xuất thế, mất ánh sáng trí tuệ, ưa đắm ba cõi, đoạn các phước đức, diệt các trí tuệ. Đủ tất cả phiền não làm loạn trước thân tâm, chịu khổ trong lao ngục, mắc vào lưới ma, sinh, già, bệnh, chết, ưu bi làm hại... thường bị các khổ như vậy bức bách; ta sẽ làm sao khiến cho họ được giải thoát. Thế nên, ta xả bỏ tất cả của báu, quyến thuộc, vợ con, cho đến thân mạng để cứu giúp chúng sinh, làm cho các ngục tù được hết khổ.

Các đại thần nghe nói, cùng nhau đi đến chỗ vua, đều vung tay lớn tiếng tâu:

–Đại vương nên biết! Như ý của thái tử là hủy hoại phép nước, tai vạ đến vạn người. Nếu vua thương mến, không mau hạch tội thì ngôi báu của vua cũng không bền vững.

Vua nghe nói những lời như vậy, phừng phừng nổi giận, ra lệnh giết thái tử và các tội nhân trong tù. Hoàng hậu nghe tin, buồn rầu than khóc, hủy hoại hình sắc, vứt bỏ áo quần, thân đầy bụi đất cùng với ngàn thể nữ và các quyến thuộc, đi thẳng đến chỗ vua, lăn mình xuống đất, đảnh lễ, cùng thưa với vua:

–Cúi mong Đại vương thương xót mà tha thứ ban cho thái tử một chút sống thừa.

Vua liền đổi ý, nói với thái tử:

–Các tội nhân trong ngục tù này tội rất khó tha thứ nên ta bảo con, chớ có cứu họ. Nếu con cứu họ thì ta sẽ giết.

Lúc bấy giờ, thái tử vì muốn khai mở sự phát tâm rộng lớn, vì muốn chuyên cầu Nhất thiết trí, vì muốn lợi ích cho các chúng sinh, vì muốn dùng đại Bi cứu giúp khắp tất cả, nên tâm vững chắc, không khiếp sợ thoái lui, lại thưa với nhà vua:

–Xin phụ vương tha thứ tội cho họ, chính thân con sẽ chịu giết.

Vua nói:

–Tùy ý người.

Bấy giờ, hoàng hậu đã thấy thái tử quyết định thương xót, cứu giúp các tội nhân. Thưa với nhà vua:

–Cúi mong Đại vương cho thái tử nửa tháng, để làm việc bố thí, tùy ý tu phước, rồi sau đó sẽ giết.

Vua liền đồng ý.

Hoàng hậu cùng phi tần quyến thuộc, xin được vua hứa cho rồi, vui buồn lẫn lộn, không tự kiềm chế được.

Khi đó, ở phía Bắc thành, có một khu vườn lớn, tên là Nhật quang, nơi đó xưa từng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

là chỗ đạo tràng bố thí của các Tiên. Thái tử đến đó, lập hội thí lớn. Có ai cần ăn thì cho ăn, cần áo thì cho áo; cho đến xe cộ, vòng hoa, anh lạc, hương bột, hương xoa, cờ phướn, lọng báu ngoài ra còn nhiều thứ báu dùng để trang nghiêm, tùy theo chỗ cầu mà chu cấp đủ. Qua nửa tháng, vào ngày cuối cùng, vua và quần thần cùng hoàng hậu, phi tần, thế nữ, trưởng giả, cư sĩ, mọi người trong thành ấp và các ngoại đạo đều đến nhóm họp ở hội.

Bấy giờ, Đức Như Lai Pháp Luân Đại Thanh Hư Không Vô Đẳng Vương, biết đã đến lúc cần điều phục chúng sinh, liền cùng với đại chúng đi đến đạo tràng bố thí này; đó là các vua trời vây quanh; vua rồng cúng dường; vua Dạ-xoa giúp đỡ; vua Càn-thát-bà khen ngợi; vua A-tu-la cúi mình đánh lễ; vua Ca-lâu-la dùng tâm thanh tịnh, rải các hoa báu; vua Khẩn-na-la hoan hỷ ái kính, ca vịnh khuyến thỉnh, vua Ma-hầu-la-già nhất tâm quán sát chiêm ngưỡng tôn nhan, cùng với đông đủ chúng này vào trong hội thí lớn này.

Lúc ấy, thái tử và các đại chúng, từ xa đã trông thấy Như Lai, tướng đẹp trang nghiêm; các căn vắng lặng, như voi được điều thuận, tâm không cấu trược như ao trong sạch; oai đức tự tại như đại Long vương; hiện đại thần thông hiển bày đại tự tại; có rất nhiều tướng đẹp trang nghiêm ở thân. Đức Như Lai phóng ra hào quang lớn, chiếu khắp thế giới, tất cả lỗ chân lông đều xuất ra ánh mây thơm, chấn động mười phương, vô lượng cõi Phật, cùng lúc xuất hiện nhiều mây trang nghiêm làm mưa khắp tất cả những đồ dùng xinh đẹp. Phật dùng sức công đức oai thần của ngài làm cho tất cả chúng sinh thấy được thì tâm đều thanh tịnh, tăng trưởng hoan hỷ, tiêu diệt hết phiền não.

Thái tử và các đại chúng đã thấy đủ các oai lực của Như Lai, nên tâm ý thanh tịnh, vui mừng hơn hỷ vô lượng. Thái tử liền ở trước Phật, năm vóc gieo sát đất đánh lễ nơi chân Phật, rồi đem đặt giường ngồi thanh tịnh tối thắng, chấp tay cung kính, bạch Phật:

–Kính lễ Thế Tôn! Kính lễ Bạc Thiện Thệ! Cúi mong thương xót nhận lời, ngồi tòa này cho chúng con.

Nhờ thần lực của Phật, chư Thiên trời Tịnh cư liền biến tòa này thành tòa Sư tử Hương ma-ni bảo liên hoa tạng. Phật ngồi trên tòa đó và chúng Bồ-tát tề tựu vây khắp xung quanh tòa làm quyến thuộc để trang nghiêm. Khi đó, trong hội kia, tất cả chúng sinh nhờ thấy được Như Lai, các khổ hoạn đều tiêu diệt, các cấu, chướng, hoặc đều được trừ, thân thể thanh tịnh, có thể nhận lãnh Thánh pháp.

Bấy giờ, Thái tử Năng Thắng Tánh, thấy tất cả trời người kia, chủ đời, quốc vương, đại thần, trưởng giả, cư sĩ, cho đến các đồng nam, đồng nữ, các ngoại đạo đã nhóm tập ở chúng hội. Thái tử quán sát khắp cả rồi trích áo, bày vai phải, gối phải quỳ sát đất, chấp tay cung kính, nhất tâm chiêm ngưỡng, rồi dùng kệ tán thán:

*Thích Phạm, tám Bộ, Tiên năm thông
Vô số biện tài cùng khen Phật
Với con sức nhỏ nay khen theo
Như ong nương theo cánh chim lớn,
Sắc tướng vàng rực mắt sen xanh
Tiêu hết quân ma, trừ lỗi lầm
Oai nghi nghiêm tịnh, đức đầy đủ
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Trụ chân tịch lạc tận vô minh
Năng trừ năm dục, đoạn nhân tà*

Cắt đứt lưới ái, lợi chúng sinh
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Thiên tử xuất hiện như mặt trời
Chỉ con đường sáng cho thế gian
Đủ các loạn, hoặc che khuất tâm
Mặt trời Phật chiếu sáng tất cả,
Ma vương tự tại ở núi tuyết
Rồng vì anh lạc, mặc da thú
Vẫn bị nữ sắc làm hôn mê
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Thiên tử mặt trăng rạng thế gian
Hư không thanh tịnh sao trang sức
Nhiều thứ hoặc, loạn che tâm tánh
Trăng Phật chiếu khắp ta và người,
Thần Na-la-diên mắt sen xanh
Trừ diệt Tu-la hay biến hóa
Hôn mê say đắm đem cất giữ
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Đế Thích tay cầm chày Kim cang
Oai đức phá tan A-tu-la
Tâm hôn mê thường vì nữ sắc
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Vua trời Tam thập tam sức tài
Oai thế phá tan quân Tu-la
Do tên hôn dục bắn vào tâm
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Tiên Tê Ngưu Bà Tẩu Nghị Lâu
Sức năm thân thông không chế ngự
Tham dục ngu si tâm mê say
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Thắng Luận, Số Luận, các ý Tiên
Tất cả ngoại đạo cũng cùng tông
Lưới si trói buộc vào bùn dục
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Nói bốn Vi-đà lập thế giới
Tám mặt, bốn tay trời thắng thân
Bị nhiều vô minh thường hôn mê
Mười Trí lực sáng thường chiếu khắp.
Trời tà ái dục không xấu hổ
Na-diên ưa giết tâm không thẹn
Quỷ mẫu ăn máu hại trâu dê
Rượu Tần-na ngọt thường say sưa,
Chỉ có Đức Như Lai luôn ở đời
Mắt trí chiếu sáng như mặt trời
Chúng sinh si ám che tâm tánh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không thấy Thiện Thệ nên chìm đắm,
Con với Thiện Thệ chẳng thân thuộc
Đối với ngoại đạo cũng chẳng oán
Ngoại đạo chẳng chiếm tài vật con
Như Lai cũng không cho châu báu,
Thế Tôn chỉ dùng lời thanh tịnh
Quyết định lợi ích không oán thân
Trừ sạch như bắn rõ nguồn tâm
Nên con quy y bậc Vô đẳng,
Đến tận vị lai tất cả kiếp
Lợi lạc tất cả các chúng sinh
Cứu khổ ban vui lòng không mõi
Con nay đánh lễ Đấng Từ Bi,
Chiêm ngưỡng Như Lai như trăng sáng
Hoặc khởi tin sâu, hoặc sinh nghi
Hoặc kính, hoặc kiêu, hoặc lo buồn
Rốt ráo đều bằng quả giải thoát,
Phật mở mắt sen xanh rộng lớn
Tướng đẹp trang nghiêm thân công đức
Trời người cùng khen không thể lường
Ví như vạn dòng chảy về biển,
Con dùng lưới tổ ít lời khen
Mong được sinh ra chút căn lành
Cho khắp pháp giới các chúng sinh
Nguyện chứng Pháp thân thành Chánh giác.*

Khi ấy, Đức Như Lai Pháp Luân Đại Thanh Hư Không Vô Đẳng Vương biết thái tử và tất cả các chúng sinh trong chúng hội, đã nhận lãnh Thánh giáo, nên dùng âm thanh viên mãn giảng nói kinh tên Phổ Chiếu Viên Mãn, nhân đó, làm cho các chúng sinh đều hiểu tùy theo chủng loại của mình.

Lúc này, trong chúng hội có tám mươi na-do-tha chúng sinh, đã xa lìa trần cấu, đối với các pháp được pháp nhãn thanh tịnh, có vô lượng Na-do-tha chúng sinh, được địa vị Vô học, có mười ngàn chúng sinh ở nơi đạo Đại thừa vào nơi hạnh của ngài Phổ Hiền, thành tựu đầy đủ đại nguyện. Khi đó, chúng sinh khắp mười phương trăm cõi Phật nhiều như vi trần, ở trong Đại thừa, tâm được điều phục. Tất cả chúng sinh, trong vô lượng thế giới và rất nhiều cõi Phật, được ra khỏi đường ác. Lại có quá toán số vô lượng chúng sinh được sinh lên trời. Ngay lúc ấy, Thái tử Năng Thắng Tánh cũng được pháp môn giải thoát Bồ-tát giáo hóa khắp chúng sinh làm cho sinh thiện căn.

Này thiện nam! Thái tử lúc ấy, đâu phải ai khác chính là thân ta vậy. Khi xưa, ta nhờ phát tâm Từ bi, xả bỏ thân mạng, tài vật và tất cả quyến thuộc; làm cho nhân gian được an lạc và sống lâu; cứu tất cả chúng sinh chịu khổ trôi buộc trong ngục tù kia, làm cho họ được giải thoát; mở cửa bố thí lớn tâm không chướng ngại; cúng dường chư Phật, phát sinh hoan hỷ, phát tâm Bồ-đề; nên được giải thoát này.

Này thiện nam! Lúc đó, ta chỉ vì tạo lợi ích cho chúng sinh, không đắm trong ba cõi, tâm không chỗ nương tựa, không cầu quả báo, không có sự hy vọng, không tham đắm vào những danh xưng ở thế gian, không muốn khen mình chê người, không luyến

tiết tất cả của cải quý báu ở thế gian, luôn thực hành bố thí, xa lìa tâm hữu tướng; ở nhiều cảnh giới của các thế gian, không có tham nhiễm, không có sợ sệt, chỉ có ưa thích cảnh giới của Như Lai, tâm Bồ-đề thanh tịnh, tâm đó vững chắc như Kim cang; thành tựu chúng sinh; dốc cầu không biếng trễ; dùng sức đại Bi diệt các khổ của chúng sinh; dùng năng lực của Như Lai khai mở nội tâm; quán sát các hạnh thanh tịnh của Bồ-tát, trang nghiêm đạo chủ yếu là xuất ly của Đại thừa, thường ưa quán sát pháp môn Nhất thiết trí, tu các khổ hạnh; nên được giải thoát này.

Này thiện nam! Ý ông thế nào? Khi xưa năm trăm đại thần của vua Thắng Quang, nói lời thô ác, muốn hại thân ta, đâu phải ai khác, nay chính là Đề-bà-đạt-đa cùng với năm trăm bè đảng Tỳ-kheo ác.

Các người đó, nhờ Phật giáo hóa, điều phục thành thực, đều đã thọ ký cho thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác ở đời vị lai, qua nhiều kiếp số vi trần như núi Tu-di, bấy giờ, có kiếp tên là Thiện quang minh, thế giới tên là Bảo quang, ở trong thế giới đó sẽ thành Phật. Năm trăm Đức Phật đó thứ lớp xuất hiện ở đời. Đức Phật ban đầu hiệu là Đại Bi, Đức Phật thứ hai hiệu là Nhiều Ích Nhất Thiết Chúng Sinh Mãn Nguyệt Vương, Đức Phật thứ ba hiệu là Đại Bi Sư Tử, Đức Phật thứ tư hiệu là Lợi Ích Nhất Thiết Thế Gian, cho đến Đức Phật cuối cùng hiệu là Y Vương. Các Đức Phật kia; tuy đại Bi, bình đẳng nhưng vì cứu giúp các chúng sinh ở đủ các cõi nước nên công đức trang nghiêm, dòng họ cha mẹ, thọ sinh, đản sinh, tại gia, xuất gia, tu đạo Bồ-tát, đi đến đạo tràng hàng phục quân ma, thành Chánh đẳng giác, chuyển bánh xe chánh pháp, giảng nói kinh điển, ngôn ngữ âm thanh, hiển bày thân thông, hiện đại oai lực, chiếu sáng khắp chúng hội, pháp trụ lâu dài và danh hiệu của Phật; mỗi mỗi đều sai khác.

Này thiện nam! Các tội nhân kia đã được ta cứu hộ, chính là ngàn Đức Phật trong hiền kiếp như Phật Câu-lưu-tôn.

Bấy giờ, trăm vạn a-tăng-kỳ các Đại Bồ-tát, thấy oai lực vô biên của Như Lai kia, nên phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Nay ở mười phương tất cả thế giới đều thực hành hạnh Bồ-tát, đều tu tập tăng trưởng. Như vậy Bồ-tát là giáo hóa khắp chúng sinh làm cho họ phát sinh căn lành giải thoát.

Vua Thắng Quang khi xưa, nay là đại Luận sư Tát-già Ni-kiền Tử. Hoàng hậu, thế nữ, người trong cung và các quyến thuộc khi xưa, nay tức là sáu vạn đệ tử của Ni-kiền Tử. Họ cùng với thầy đến dựng cờ biện luận lớn, để cùng với Phật nghị luận, nhưng đều bị Phật chinh phục và được Phật thọ ký, cho thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Các người này, đều sẽ làm Phật, trải qua nhiều cõi Phật, trang nghiêm rất nhiều, kiếp số danh hiệu mỗi mỗi đều sai khác.

Này thiện nam! Ta khi xưa ở nơi cứu tội nhân kia, làm cho họ giải thoát rồi. Cha mẹ cho ta xa lìa đất nước, vợ con, tài vật và tất cả quyến thuộc, xuất gia học đạo ở nơi Đức Như Lai Pháp Luân Đại Thanh Hư Không Vân Đăng Vương, trong khoảng ngàn năm, tịnh tu phạm hạnh, liền được thành tựu trăm ức pháp môn Tam-muội, trăm ức pháp môn Đà-la-ni, trăm ức pháp môn Thần thông, trăm ức Đại pháp tạng của Bồ-tát, có thể sinh trăm ức pháp môn Tinh tấn để cầu Nhất thiết trí, tịnh trị trăm ức pháp môn An nhĩn, tăng trưởng trăm ức Tâm tư duy, thành tựu trăm ức Năng lực Bồ-tát, vào sâu trăm ức pháp môn Chứng trí của Bồ-tát, sinh ra trăm ức pháp môn Bát-nhã ba-la-mật, được trăm ức pháp môn Thập phương chư Phật hiện tiền, đủ trăm ức pháp môn Đại nguyện của Bồ-tát.

Thành tựu viên mãn các pháp môn như vậy rồi; ở trong mỗi niệm đều chiếu trăm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ức cõi Phật nơi mười phương; ở trong mỗi niệm đều đạo trăm ức cõi Phật nơi mười phương; ở trong mỗi niệm, đều nhớ nghĩ trăm ức chư Phật ở kiếp quá khứ vị lai, trong tất cả thế giới nơi mười phương; ở trong mỗi niệm, đều có thể biết biến hóa lớn trăm ức chư Phật ở tất cả thế giới nơi mười phương, ở trong mỗi niệm có thể thấy trăm ức cõi Phật trong mười phương, đều có các chúng sinh với nhiều chủng loại, tùy theo chỗ thọ nghiệp; khi sinh, khi chết, đường thiện, đường ác, sắc đẹp, sắc xấu, biết các chúng sinh nhiều tâm hạnh, nhiều dục lạc, nhiều tâm tánh, nhiều căn khí, nhiều nghiệp tập, nhiều tái sinh, nhiều sự tiếp tục, nhiều thành tựu thì có thể giúp đỡ để cho họ biết rõ hết.

Này thiện nam! Bấy giờ, sau khi qua đời, ta lại sinh ở trong cõi Diêm-phù-đề, làm vua Chuyển luân. Đức Như Lai Pháp Luân Đại Thanh Hư Không Vô Đẳng Vương kia sau khi nhập Niết-bàn, ta liền được gặp Như Lai Hư Không Cao Thắng Cát Tường Vương; thừa sự cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm Đế Thích, tức ở đạo tràng này gặp Đức Phật Thích Phạm Chủ Tạng Vương, thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua trời Dạ-ma; ở cõi này, gặp Đức Phật Đại Địa Oai Đức Cát Tường Sơn, thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua trời Đâu-suất, ở cõi này gặp Đức Phật Pháp Luân Quang Minh Đại Thanh Vương, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua trời Diệu biến hóa; ở cõi này gặp Đức Phật Hư Không Trí Đẳng Vương, thân cận cúng dường làm cho chúng sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua trời Tha hóa tự tại ở cõi này gặp Đức Phật Vô Năng Hoại Oai Lực Tràng Vương, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua A-tu-la; ở cõi này gặp Đức Phật Nhất Thiết Pháp Âm Vương, thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, ta làm vua trời Đại phạm; ở cõi này, gặp Đức Phật Phổ Hiện Biến Hóa Ảnh Tượng Pháp Âm Vương, thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ.

Này thiện nam! Trong kiếp Diệu quang, ở thế giới Bảo quang minh này; có một vạn Đức Phật xuất hiện ở đời. Ta đều thân cận, thừa sự, cung kính, cúng dường từng vị, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, lại có kiếp tên là Nhật quang; ở trong kiếp ấy, có mười vạn Đức Phật xuất hiện ở đời. Đức Phật ban đầu, hiệu là Diệu Tướng Hảo Cát Tường Sơn; lúc ấy, ta làm vua tên là Đại Tuệ, ở chỗ Như Lai đó, thừa sự cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời hiệu là Viên Mãn Kiên; ta làm cư sĩ, thân cận, cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời, hiệu là Vô Cấu Đồng Tử, ta làm Đại thần, thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, có Phật ra đời, hiệu là Dũng Mãnh Trí; ta làm vua A-tu-la, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, có Phật ra đời hiệu là Diệu Quang; ta làm thần núi thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Tiếp đến, có Phật ra đời hiệu là Tu-di Tướng; ta làm thần cây, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời, hiệu là Ly Cấu Tỷ; ta làm Thương chủ thân cận cúng dường làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời hiệu là Sư Tử Du Bộ; ta làm thần giữ thành, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời, hiệu là Thiên Vương Bảo Kế; ta làm vua trời Tỳ-sa-môn, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời, hiệu là Pháp Cao Xưng; ta làm vua Càn-thát-bà thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Thứ đến, có Phật ra đời, hiệu là Phổ Quang Minh Quan; ta làm vua Cư-bàn-trà, thân cận cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ.

Này thiện nam! Ở trong kiếp ấy, mười Đức Như Lai này làm thượng thủ. Cứ như vậy, thứ tự mười vạn Như Lai xuất hiện, ta đều cúng dường hết tất cả.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Này thiện nam! Trong thế giới này, tiếp đến lại có kiếp tên là Diệu liên hoa, có sáu mươi ức Như Lai xuất hiện ở đời. Ta thường ở nơi ấy, thọ sinh đủ các loại thân, với đủ các oai nghi khác nhau, đi đến chỗ của từng vị Phật kia, thân cận thừa sự, lấy đủ các vật cần dùng, cung kính cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ, giáo hóa cứu giúp vô lượng chúng sinh, làm cho họ thành thực tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Đối với từng Đức Phật kia, ta lại được rất nhiều loại pháp môn Tam-muội, đủ các loại pháp môn Đà-la-ni, nhiều pháp môn Thần thông, nhiều pháp môn Biện tài, nhiều pháp môn Nhất thiết trí, nhiều pháp môn Pháp minh, nhiều pháp môn Trí tuệ, chiếu đủ các biển trong mười phương, nhập vào đủ các biển cõi Phật, thấy nhiều biển chư Phật, hiển bày thâm sâu, kiến lập cùng khắp, thanh tịnh thành tựu, tăng trưởng rộng lớn. Như ở trong kiếp Diệu liên hoa này, ta đều thân cận cúng dường chư Phật như vậy làm cho sinh hoan hỷ; ở tất cả chỗ, tất cả biển thế giới số kiếp nhiều như vi trần, mà đã có Đức Như Lai xuất hiện ở đời thì ta đều thân cận, cúng dường, làm cho sinh hoan hỷ. Từng Đức Như Lai, diễn nói diệu pháp, ta đều lắng nghe, nghe rồi tin nhận, giữ gìn không cho mất; rồi vì người khác mà rộng nói, giáo hóa thành thực tất cả chúng sinh cũng như vậy. Như vậy, việc ở chỗ các Đức Như Lai, giúp ta tu tập được pháp môn giải thoát này, lại được vô lượng phương tiện giải thoát.

Bấy giờ, chủ Thần chủ về đêm Thủ Hộ Nhất Thiết Chúng Sinh Đại Nguyện Tinh Tấn Lực Dũng Kiên Quang Minh, muốn nói lại nghĩa của pháp môn giải thoát này, liền vì Thiện Tài mà nói kệ rằng:

*Ông phát tâm lớn làm mặt trời
Hỏi ta môn giải thoát khó nghĩ
Ta nhờ sức Phật vì ông nói
Ông nên nhất tâm hãy lắng nghe!
Khi xưa, vô biên kiếp rộng lớn
Qua các biển cõi số vi trần
Có cõi tên là Bảo quang minh
Trong đó có kiếp tên Diệu quang
Ở trong kiếp lớn Diệu quang đó
Một vạn Như Lai hiện ra đời
Ta đều thân cận mà cúng dường
Theo ngài tu tập giải thoát này
Thời đó có kinh đô: Hỷ nghiêm
Diện tích bằng phẳng đẹp vô cùng
Chúng sinh đủ nghiệp ở trong đó
Hoặc tâm thanh tịnh, hoặc làm ác
Khi ấy có vua tên Thắng Quang
Thường dùng chánh pháp trị chúng sinh
Thái tử tên là Năng Thắng Tánh
Hình dáng xinh đẹp đủ các tướng
Có vô lượng tội nhân bị trôi
Phạm vào phép vua sẽ chịu
Thấy vậy thái tử rất thương xót
Tâu lên xin vua ân xá họ
Vua nhóm quần thần: Phải làm*

Họ nói thái tử phạm phép nước
Những tội nhân kia đáng bị giết
Tại sao phải cứu cho họ sống!
Thời vua Thắng Quang bảo thái tử
Nếu cứu tội, thân con phải thay
Thái tử thương xót tình sâu xa
Thề cứu chúng sinh không thoái lui
Trong cung hoàng hậu, cùng thể nữ
Đều đến chỗ vua, thưa vua:
Xin cho thái tử trong nửa tháng
Bố thí chúng sinh làm công đức
Khi vua nghe rồi liền hứa cho
Lập hội thí lớn giúp nghèo thiếu
Tất cả chúng sinh đều tụ đến
Theo sự mong cầu đều được cấp
Như vậy, nửa tháng, ngày sắp hết
Thái tử được dẫn đến để giết
Đại chúng trăm ngàn vạn ức người
Cùng nhau đến xem đều kêu khóc
Phật biết chúng hội căn thành thực
Từ bi đến đó độ chúng sinh
Thị hiện thần biến trang nghiêm lớn
Làm mọi người thân cận cung kính
Phật dùng viên âm phương tiện nói
Đèn pháp chiếu khắp các kinh điển
Vô lượng chúng sinh ý: Điều phục
Đều mong thọ ký quả Bồ-đề
Thái tử nghe pháp sinh hoan hỷ
Phát khởi tâm Vô thượng Chánh giác
Thệ nguyện thừa sự các Như Lai
Vì khắp chúng sinh làm chỗ nương
Từ đây xuất gia nương theo Phật
Tu hành đạo Nhất thiết chủng trí
Bấy giờ, liền được giải thoát này
Đại Bi rộng lớn cứu chúng sinh
Ở trong chỗ ấy qua nhiều kiếp
Quán sát thật tánh của các pháp
Thường ở biển khổ cứu chúng sinh
Chuyên cần tu tập đạo Bồ-đề
Trong kiếp đã có chư Phật hiện
Thấy đều thờ phụng không bỏ sót
Dùng tâm thanh tịnh mà tin hiểu
Nghe nhận giữ gìn pháp đã nói
Tiếp đến, cõi Phật số rất nhiều
Vô lượng, vô biên các biển kiếp

Đã có chư Phật hiện ra đời
Cúng dường tất cả từng vị ấy.
Ta nhớ khi xưa làm thái tử
Thấy các chúng sinh bị nhốt tù
Thệ nguyện xả thân mà cứu họ
Nhân đó chứng được giải thoát này
Trải qua cõi Phật nhiều như bụi
Biển kiếp rộng lớn thường tu tập
Mỗi niệm khiến họ được tăng trưởng
Thành tựu vô biên phương tiện khéo
Tất cả Như Lai ở khắp nơi
Ta đều được gặp, được khai ngộ
Làm ta hiểu rõ giải thoát này
Và dùng rất nhiều sức phương tiện
Ta ở vô lượng ngàn ức kiếp
Học môn giải thoát khó nghĩ này
Biển pháp chư Phật không bờ bến
Vào mọi lúc ta đều uống khắp
Tất cả cõi có trong mười phương
Thân ta vào khắp không chướng ngại
Ba đời có rất nhiều tên nước
Mỗi niệm đều biết rõ hết cả
Ba đời có các biển chư Phật
Nhất nhất thấy rõ hết tất cả
Thân tướng cũng thường hay hiện ra
Đến khắp chỗ ở các Như Lai
Và cả mười phương tất cả cõi
Trước các chư Phật bậc Đạo sư
Làm mưa tất cả vật xinh đẹp
Cúng dường hết thủy đáng Vô thượng.
Và ở vô biên biển Đại giác
Thưa thỉnh tất cả các Thế Tôn
Phật kia dấy lên mây diệu pháp
Đều ghi nhận hết không quên mất
Lại ở mười phương vô lượng cõi
Trước các Như Lai và chúng hội
Ngồi tòa vô số diệu trang nghiêm
Thị hiện rất nhiều sức thần thông
Lại ở mười phương vô lượng cõi
Thị hiện rất nhiều các thần biến
Một thân thị hiện vô lượng thân
Trong vô lượng thân hiện một thân
Lại ở trong mỗi lỗ chân lông
Đều phóng vô số hào quang lớn
Đều dùng nhiều phương tiện thiện xảo

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Trừ diệt lửa phiền não chúng sinh.
Lại ở trong mỗi lỗ chân lông
Xuất hiện vô lượng mây hóa thân
Đầy khắp mười phương các thế giới
Mưa mưa pháp khắp cứu quần mê
Mười phương tất cả chư Bồ-tát
Vào môn giải thoát khó nghĩ này
Ở tận vị lai các kiếp cõi
An trụ tu hành hạnh Bồ-tát
Theo các tâm ưa mà nói pháp
Khiến họ đều trừ lưới tà kiến
Hiện bày đường trời và Nhị thừa
Cho đến Như Lai Nhất thiết trí
Chỗ thọ sinh của các chúng sinh
Thị hiện vô biên thân khác nhau
Đều theo từng loại hiện hình tượng
Thích ứng tâm họ giảng nói pháp
Nếu ai được môn giải thoát này
Trụ được vô biên biển công đức
Ví như các cõi nhiều vô số
Không thể nghĩ bàn, không số lượng.*

Này thiện nam! Ta chỉ biết Bồ-tát này giáo hóa khắp chúng sinh, làm cho họ phát sinh môn giải thoát thiện căn, còn như các Đại Bồ-tát này vượt trên thế gian, hiện thân ở các cảnh giới, mắt tuệ sáng suốt, vĩnh viễn lìa si mê, không bị duyên lệ thuộc, không có chướng ngại, thấu rõ tự tánh tất cả các pháp, diệt trừ vô minh tối tăm của chúng sinh, khéo quán sát tất cả các pháp, biết dùng phương tiện thiện xảo, suy nghĩ vi tế, được trí vô ngã, chứng pháp vô ngã, giáo hóa cứu giúp tất cả chúng sinh, luôn luôn không dừng nghỉ, tâm luôn an trụ pháp môn không hai, đối với cảnh giới Tam bảo, tâm tin không hoại, biết rõ rốt ráo các hành sinh diệt, khéo nói ba đời thanh tịnh, thực tế, vào khắp tất cả các biển ngôn từ... nhưng ta làm sao có thể biết, có thể nói hết biển công đức ấy, trí dũng mãnh ấy, chỗ tâm hành ấy, cảnh Tam-muội ấy, sức giải thoát ấy, môn tự tại ấy, việc thần thông ấy!

Này thiện nam! Ở cõi Diêm-phù-đề này từ cõi Bồ-đề đi về hướng Tây bắc sông Hằng, có thành Ca-tỳ-la, có một vườn rừng tên là Lâm-tỳ-ni. Vườn kia có vị thần tên là Diệu Oai Đức Viên Mãn Ái Kính, ông nên đến đó hỏi: “Bồ-tát ấy làm sao tu hạnh Bồ-tát, làm sao sinh nơi nhà Như Lai, làm sao làm ngọn đèn vô tận, ánh sáng chiếu khắp thế gian ở tận kiếp vị lai, những việc khó làm mà có thể làm được mà không mệt chán?”.

Khi ấy, Đồng tử Thiện Tài, cúi đầu đánh lễ sát chân của Dạ thân, nhiễu vô số vòng, ân cần chiêm ngưỡng, nhất tâm luyến mộ, rồi từ tạ ra đi.

